

práv k svému uspokojení použil a je zpeněžil. Dovolatel se proto také neprávem dovolává předpisu § 1358 obč. zák. o uspokojeném věřiteli. Vyrovnačím věřitel, jenž na pohledávku nedostal úhrnnými platbami z oddělného práva a z kvoty plné zaplacení, není věřitelem »uspokojeným« a nemá proto ani povinnosti, uložené v § 1358 obč. zák. jen takovému věřiteli. Stejně neprávem poukazuje žalobce v dovolání také k některým rozhodnutím tohoto Nejvyššího soudu. Ani z nich nelze nic vyvozovati proti stanovisku tuto hájenému, že výtěžkem oddělných práv sice zaniká poměrně i osobní závazek dlužníka a rukojmího, že se tím však nemění nic na povinnosti dlužníka (rukojmího), by do vyčerpání vyrovnací pohledávky bez rozdílu, zda věřitel co získal zpeněžením oddělných práv či nic, ovšem jen potud, pokud jeho pohledávka není úplně zaplacená, že tudíž, i když vyrovnací věřitel po vyrovnání zpeněžil své oddělné právo, avšak úplného zaplacení z nich nedošel, mohou namítati jen, že podle vyrovnání zapravili, kolik kvota činila, ale nikoli, že vyrovnací věřitel má kvotu, kterou slíbili oni (nikoli celou pohledávku), zaplacenou z oddělných práv.

Čís. 6844.

Nepojal-li prvý soud rozhodnutí o námitce zahájené rozepře do rozsudku, nejde o zmatek podle §u 477 čís. 9 c. ř. s., nepřipouštějí-li důvody, připojené k rozhodnutí o věci hlavní, pochybnosti o tom, že první soud rozhodl i o oné námitce. Jde pouze o vadu, kterou možno opravit podle §u 419 c. ř. s.

Jde o rozepři zahájenou, dohodly-li se strany v dřívějším sporu m i m o s o u d n ě a oznámily soudu, že ponechávají řízení v klidu.

(Rozh. ze dne 25. února 1927, R II 37/27.)

Žalující firma domáhala se žalobou na krajském soudě Ck II a 54/26 na žalovaném zaplacení 6.000 Kč. Za sporu dohodly se strany dne 9. července 1926 mimosoudně, že žalovaný zaplatí žalobkyni do 8 dnů místo zažalovaných 6.000 Kč peníz 1.800 Kč. Dne 7. srpna 1926 oznámily strany krajskému soudu, že se ve sporu Ck II a 54/26 dohodly na klidu řízení. Žalobou C 288/26, o niž tu jde, domáhala se na okresním soudě žalující firma na žalovaném zaplacení oněch 1.800 Kč. Námitku zahájené rozepře s o u d p r v é s t o l i c e zamítl v důvodech rozsudku, jímž uznal podle žaloby, r e k u r s n í s o u d námitce vyhověl a žalobu odmítl. D ů v o d y: Bezpochybně tvoří žalobní nárok (uplatňovaný ve sporu C 288/26 před okresním soudem) část sporu Ck II a 54/26 u krajského soudu. I totožnost stran v obou sporech jest dána. Mimosoudním smírem neukončuje se spor. K tomu jest třeba buď rozsudku nebo zpětvzetí žaloby, nebo s o u d n í h o smíru. Nehledíc k tomu mají procesní strany možnost, by v původním sporu Ck II a 54/26 u krajského soudu uplatňovaly právní účinky mimosoudního smíru. Nepozbývají proto procesní úkony původního sporu významu. Konečně jest tím zamezeno nebezpečí, že o témže nároku se jedná v několika sporech a že o tom rozličně se rozhoduje. Právě na těchto podkladech spočívá námitka zahájení sporu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu a uložil prvnímu soudu, by doplnil rozsudečný výrok usnesením, že se námitka zahájeného sporu zamítá.

D ů v o d y:

Jest sice přisvědčiti stěžovatelce, že rozhodnutí o námitce zahájeného sporu mělo býti prvním soudem pojato do rozhodnutí o hlavní věci (§ 261 první odstavec c. ř. s.). Třebas se tak nestalo, nepřipouštějí důvody, připojené k rozhodnutí o věci hlavní, pochybnosti o tom, že první soud současně s věcí hlavní rozhodl zamítavě i o námitce zahájeného sporu. Mohl tak učiniti jedině usnesením, které byla strana, jež nebyla s jeho obsahem spokojena, oprávněna napadati rekusem. Tím, že usnesení nebylo pojato do rozhodnutí o věci hlavní, nenastala jeho zmatečnost podle §u 477 čís. 9 c. ř. s., což stížnost ani nevytýká, ježto je lze přezkoumati a možno výkladem zjistiti, co soudce zamýšlel. Jde jen o nesprávnost, kterou možno podle §u 419 c. ř. s. opravit, a není tu případu §u 423 c. ř. s., neboť tento platí, byl-li v rozsudku opomenut nárok, za jaký nelze považovati námitku podle §u 261 c. ř. s. (Neumann kom. str. 1310). Bylo proto podle §u 419 třetí odstavec c. ř. s. naříditi prvnímu soudu, by byla vykonána oprava.

Ve věci nelze dovolacímu rekursu dáti za pravdu. Jest přisvědčiti naopak názoru rekursního soudu, k jehož případným důvodům se dodává ještě toto: Mimosoudní dohodou stran ze dne 9. července 1926, na jejímž základě byl dřívější spor ponechán v klidu, bylo vysloveno, kdy a jak se má splniti závazek, vzniklý mezi stranami postupem. Smlouvu toho druhu dlužno posuzovati podle §u 1379 obč. zák. a nikoli jako novaci dle §u 1376 obč. zák. nebo jako narovnání dle §u 1380 obč. zák. Nedošlo tím také ku změně právního důvodu pohledávky, která byla žalobkyní již v prvním sporu uplatňována. Jest proto nárok, který žalobkyně uplatňuje v nynějším sporu totožným s nárokem, jehož se domáhala ve sporu dřívějším. Námitka zahájeného sporu jest tudíž odůvodněna (§ 232 c. ř. s.).

Čís. 6845.

K odůvodnění nároku na náhradu škody podle §u 1311 obč. zák. nestačí samo o sobě porušení nějaké normy, nýbrž protiprávním jednáním, má-li jím býti založen nárok na náhradu škody, musí býti porušeny právě ony zájmy, které jsou chráněny dotčenou normou.

V tom, že elektrická rozvodná síť byla naplněna proudem před úředním schválením, nelze ještě o sobě spatřovati příčinnou souvislost se škodou přetržením elektrického vedení.

(Rozh. ze dne 25. února 1927, Rv II 423/26.)

Kůň žalobcův byl zabit přetrženým drátem elektrického vedení zřízeného žalovanou společností. Žalobní nárok na náhradu škody procesní soud první stolice neuznal, odvolací soud uznal